

Sygn. akt V KS 37/21

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **A. O.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 lutego 2022 r.

kwestii dopuszczalności skargi obrońcy,

od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt VI Ka [...]

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie k.p.k. w zw. z k.p.k. i k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1) pozostawić skargę bez rozpoznania;

**2) obciążyć A. O. uiszczoną przez niego opłatą sądową w kwocie
450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

A. O., wskazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w J. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w J., po rozpoznaniu apelacji prokuratora wywiezionej od tego orzeczenia, wyrokiem z 20 października 2021 r. uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego złożył obrońca A. O., który wskazał na naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w J. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy

– jego zdaniem – w realiach sprawy nie istnieją podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonego jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu I instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Zawarty w tym przepisie zwrot „wyłącznie” oznacza, że określony w nim katalog podstaw wniesienia skargi ma charakter zamknięty i ogranicza się do dwóch uchybień: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych oraz naruszenia art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. W przepisie art. 539f k.p.k. został natomiast zawarty nakaz odpowiedniego stosowania w postępowaniu skargowym art. 536 k.p.k., co oznacza, że na autorze skargi ciąży obowiązek wykazania sformułowanymi zarzutami realnych i niesprzecznych z treścią art. 539a § 3 k.p.k. uchybień, jakich dopuszczono się w toku wydania wyroku kasatoryjnego.

Obrońca w skardze nie wskazywał na wystąpienie uchybień z art. 439 k.p.k., zaś sformułowany przez niego zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. tylko pozornie nawiązuje do katalogu podstaw skargi określonych w art. 539a k.p.k. W sytuacji przyjęcia skargi, której treść w rzeczywistości odbiega od ustawowych podstaw jej wniesienia, na Sądzie Najwyższym ciążył obowiązek pozostawienia jej bez rozpoznania, zgodnie z art. 539f k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 in fine k.p.k. i art. 531 § 1 k.p.k., o czym orzeczono w sentencji niniejszego postanowienia.

W niniejszej sprawie obrońca oskarżonego podniósł wprawdzie zarzut naruszenia przez Sąd II instancji art. 437 § 2 k.p.k., jednakże zaprezentowana przez niego argumentacja, sprowadza się wyłącznie do polemiki z dokonaną przez ten Sąd oceną dowodów. Wynika z tego, że podniesiony zarzut jest zarzutem pozornym, zmierzającym do obejścia ustawowych podstaw wniesienia skargi. Jej autor przede wszystkim nie akceptuje stanowiska Sądu II instancji, w którym skrytykowano, jako dowolną i sprzeczną z wymogami art. 7 k.p.k., dokonaną przez

Sąd I instancji ocenę poszczególnych dowodów, w tym również wyjaśnień oskarżonego. Nadto, skarżący kwestionuje stanowisko Sądu odwoławczego, że na skutek ponownego rozpoznania sprawy mogłoby dojść do skazania A. O., jak podnosił Sąd Okręgowy w uzasadnieniu, co najmniej za pomocnictwo do oszustwa. Pomimo, że skarga na wyrok sądu odwoławczego nie jest środkiem, w którym można zakwestionować dokonaną przez ten sąd ocenę dowodów, w niniejszej sprawie, w celu przeciwstawienia się stanowisku Sądu Okręgowego w J., obrońca analizuje wybrane fragmenty zeznania świadków oraz dokonuje własnej interpretacji zachowania oskarżonego, wywodząc, że proces oceny dowodów dokonany w postępowaniu odwoławczym jest wadliwy.

Sąd ten stwierdził natomiast, że nagła ucieczka A. O. po nieudolnej próbie wylegitymowania go przez syna M. G., jak również wezwanie policji i udanie się na parking prokuratury po odkryciu powzięcia pościgu przez rodzinę pokrzywdzonej, nie przekonują o braku świadomości, dobrych intencjach i tym samym niewinności oskarżonego. Sąd II instancji przekonująco wyjaśnił przy tym z jakich dowodowych przyczyn uznał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do skazania A. O., do czego nie mogło dojść w postępowaniu odwoławczym z uwagi na regułę *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k.

W tej sytuacji przedstawioną w uzasadnieniu skargi polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy w J. należy uznać za odbiegającą od podstaw wniesienia skargi (art. 539a § 3 k.p.k.). Skarga na wyrok sądu odwoławczego ma bowiem służyć jedynie ocenie prawidłowości zastosowania art. 437 § 2 k.p.k., w tym wypadku w związku z art. 454 § 1 k.p.k., a nie prawidłowości oceny dowodów, jaka stała się podstawą stanowiska sądu odwoławczego.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić, m.in. z powodów określonych w art. 454 k.p.k. Sąd odwoławczy nie może bowiem skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie (art. 454 § 1 k.p.k.). Kwestionowanie zastosowania art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. może zatem mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdyby sąd odwoławczy zastosował te przepisy, a zarazem nie stwierdził podstaw do skazania oskarżonego. Taka

sytuacja nie miała jednak w niniejszej sprawie miejsca – z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, dlaczego uznał on dokonaną ocenę dowodów za naruszającą art. 7 k.p.k., a nadto, dlaczego właściwa ocena dowodów, zdaniem tego Sądu, prowadziła zarazem do wniosku, że uniewinnienie A. O. od zarzucanego mu czynu nie było rozstrzygnięciem prawidłowym. Oczywiście jest zatem, że Sąd odwoławczy wyrażając stanowisko o wadliwej ocenie dowodów oraz o podstawach do skazania oskarżonego nie mógł naruszyć art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., zresztą w istocie nie z zastosowaniem tych przepisów skarżący się nie zgadza, ale z procesem rozumowania, który stał się podstawą ich zastosowania. Tego natomiast czynić nie może.

W tym stanie rzeczy skargę należało uznać za niedopuszczalną z mocy ustawy, co skutkowało pozostawieniem jej bez rozpoznania, a nadto rozstrzygnięciem w sposób ostateczny o opłacie uiszczonej w związku z wniesieniem skargi, która miała charakter kaucyjny (art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 1 i 4 k.p.k.).